103098901

విమలభావంబు కలుగుటే విద్య యగును
సరస గుణములు పొందిన చదువె యగును
సమత కల్గినే భావమే సహన మగును
సత్యమును దెల్పు మాట ఈ సాయి మాట.
కట్టెలందున నిప్పులు కలిగినట్లు
తిలల యందున తైలంబు వెలయునట్లు
అంతటను నిండి యుండె శ్రీ ఆత్మమయుడు
మరువ బోకుడు యిట్టి మంచిమాట.

విద్యార్థులారా! విద్యార్థినులారా!

ఎన్ని విద్యలు చదివియు ఎంతటి పదవుల నేలినప్పటికిని ఎన్ని భాగ్యములు అనుభవించినప్పటికిని మానవతా విలువ ఒకటి లేకపోయిన యివన్నియు నిష్ప్రయోజనము. జీవితములో వివిధ పరుధుల మధ్య సామరస్యము, సమన్వయము వుండినప్పుడే జీవితము అర్థవంత మౌతుంది. జీవితములో నిత్యసత్యములుగా ప్రకాశించే ప్రాచీన సాంప్రదాయములను సంస్కృతిని నేటి కాలానుగుణ్యముగా సమన్వయము చేసుకొని సంరక్షించుటే ప్రధానమైన విద్య. ఇలాంటి పవిత్రమైన నిత్యసత్యమైన భావములు యీనాడు విద్యార్థుల యందు లోపించటం చేతనే విద్యార్థుల హృదయము మలినమై అశాంతియై అసంతృప్తికి గురియై అస్తవ్యస్తమైన జీవితంగా గడుపుతున్నారు. నిరంతరము విద్యార్థుల మనసులు దుర్భావముల చేతను దురాలోచనల చేతను దుష్కర్మల చేతను నిండి నిబిడీకృతమై వుంటున్నవి. దీనికి కారణమేమిటి? దీని విమోచనకు సరియైన కృషి సల్పకపోవటమే. మానవతా విలువలు సరియైనవిగా అర్థం చేసుకోలేక పోవటమే. ఏమిటి యీ మానవతా విలువలు? యమము, నియమము. ఈ రెండింటి యొక్క అంతరార్థం గుర్తించినప్పుడే మానవత్వం సార్థకమవుతుంది.

యమ మనగా అహింస, సత్యము, అస్తేయము, బ్రహ్మచర్యము, అపరిగ్రహము. అహింస అనగా త్రికరణ శుద్ధితో మనోవాక్కాయములచే ఏ ప్రాణిని బాధించకుండా వుండటం. ఇట్టి పవిత్రమైన క్రియను మానవుడు నోచుకోలేక పోతున్నాడు. తన స్వార్థము స్వప్రయోజనం నిమిత్తమై అనేక మందిని బాధిస్తున్నాడు. నేను అనే అహంకారము, నాది అనే అభిమానము ఈ రెండే సమస్త అనర్థములకు మూలకారణము. అహంకార అభిమానములు నిర్మూలము గావించినప్పుడే మానవత్వము అభివృద్ధి గాంచటానికి అవకాశ ముంటుంటాది. కనుక అహింస

అనేది మాటలచేత కాక మనసు చేత కాక క్రియలయందు ఎట్టి ప్రాణిని కూడను బాధించకుండా చూచుకోవాలి. రెండవది సత్యము. సత్యము సత్యమని చూచినది చూచినట్లుగా విన్నది విన్నట్లుగా చేసినది చేసినట్లుగా చెప్పినంత మాత్రమున సత్యము కానేరదు. త్రికాలాబాధ్యం సత్యమ్'. అనుద్వేగకరం వాక్యం సత్యం ప్రియ హితం చ యత్. అని ప్రీతిహితముగా వుంటుండాలి. సత్యం ప్రియంగా వుంటుండాలి. ఉద్వేగకరంగా వుండకూడదు. సత్యము కదా అని ఇతరులను బాధించు రీతిగా సత్యము చెప్పకూడదు. ఇతరులకు ప్రీతి కదా యని అసత్యమాడరాదు. సత్యమును వినయ విధేయతలతో మనోవాక్కాయముల చేత మనసును రంజింప చేయునట్లుగా పలకటం సహజం. సత్యమును విద్యార్థులు ప్రప్రథమమున అనుసరించక తప్పదు. మానవ జీవితము సత్య జీవితము, పవిత్రమైన జీవితము, దివ్యమైన సత్యమైన జీవితము. జీవించగలిగిన జీవితము. ఇట్టి జీవితాన్ని అసత్యమార్గములో ప్రవేశించి స్వార్థ ప్రయోజన నిమిత్తమై మనము వ్యర్థము గావించుకుంటున్నాము. మూడవది అస్తేయము. ఎట్టి సమయమునందు కాని ఎట్టి పరిస్థితులయందు గాని ఇతరుల పదార్థములను మనము దొంగిలించరాదు. త్రికరణ శుద్ధిగా ఇట్టి భావమును గావించుకోవాలి. పదార్థమును దొంగిలించటం మాత్రమే కాదు. మానసికంగా ఇట్టి భావమే అతనిలో ప్రవేశించరాదు. ఇట్టి అస్తేయాన్ని అభివృద్ధి పరచుకోటం అత్యవసరము.

ఇంక బ్రహ్మచర్యం. ఇది లోక సంబంధమైన రీతిగా మనము ఆచరించటము అసాధ్యము. దుర్భావములకు దురాలోచనలకు, దుశ్చేష్టలకు మనసును ప్రవేశపెట్టరాదు. సరియైన బ్రహ్మచర్యమనగా నిరంతరము బ్రహ్మములో చరించటమే. బ్రహ్మవిత్ బ్రహ్మైవ భవతి. ఎట్టి తలంపులు వచ్చినా ఎట్టి ఆలోచనలు కలిగినా ఎట్టి క్రియలు చేయాలని ఇష్టపడినా ఇవన్నీ బ్రహ్మకర్మలుగానే విశ్వసించటము నిజమైన బ్రహ్మచర్యము. సర్వకర్మ భగవత్ప్రీత్యర్థమనే భావముచేత తానే ఒక బ్రహ్మముగా విశ్వసించి తాను ఆచరించే సర్వకర్మలు బ్రహ్మకర్మలుగా విశ్వసించటము బ్రహ్మచర్యం. బ్రహ్మ నిర్మించిన వేదము, శాస్త్రము, ఇతిహాసము, పురాణము, ఉపనిషత్తు, బ్రహ్మసూత్రము ఇత్యాది గ్రంథములను నిరంతరము వల్లించటమే బ్రహ్మచర్యము. బ్రహ్మచర్యము జీవిత భవనమునకు పునాది వంటిది. ఈ బ్రహ్మచర్యము అనే పునాదిపైననే గృహస్థము, వానప్రస్థము, సన్యాసమనే మూడు భవనములు అభివృద్ధి అవుతూ వస్తున్నాయి. బ్రహ్మచర్యమనేది పవిత్రమంగా, భద్రముగా, స్థిరముగా లేకుండిన గృహస్థ, వానప్రస్థ, సన్యాసములన్నీ కూలిపోవటానికి అవకాశము వుంటుంది. కనుక జీవిత భవనమునకు బ్రహ్మచర్యమనేది ప్రధానమైన సూత్రము. ఇది నిర్మలమై, నిశ్చలమై నిస్వార్థమై, నిరహంకారముతో కూడినదిగా వుంటుండాలి.

ఇంక ఐదవది అపరిగ్రహము. పరిగ్రహమనేది మహాపాపమని, దోషమని ఉపనిషత్తులు బోధిస్తూ వచ్చాయి. మనము ఎట్టి వుపకారము చేసినప్పటికిని తత్ఫలితమై ఎట్టిదానినైనా అందుకొనుటకు సిద్ధముగా వుండరాదు. కర్మములకు ప్రతిఫలము

103098903

అందుకోటం మానవసహజము. కాని యిది శాస్త్ర రీతిగా అసహజము. తల్లి తండ్రి గురవుద్దైవము వీరినుండి మాత్రమే ఏమైనా పొందటానికి అధికారమున్నది. కాని యితరుల దగ్గర నుండి ఏ పదార్థము కూడను మనమందు కోరాదు. భగవంతుడు సృష్టి కర్త, పోషణాకర్త, సంరక్షకుడు. కనుక భగవంతుని చేత అన్నియూను మనము పొందటానికి అధికారముంటుందాది. తల్లిదండ్రుల దగ్గర వారి శక్త్యానుసారము వారియొక్క యోగ్యతానుసారము అందుకోవలసిందేగాని మితిమీరి వారిని కూడను బాధించుటకు ప్రయత్నించరాదు. గురువు దగ్గరనుంచి కేవలము విద్య అనుగ్రహము మాత్రమే అందుకోవాలి. కోవా గురుకి? యోగోపాలోపదేష్టా. పొతమును భాధించే గురువునందు శిష్యస్తుకో? యోగురువర్తియేవా! అతనిని సంతృప్తి పరచే మార్గము తప్ప అన్యరీతులలో యేమాత్రము చేయించాటరాదు. కాని యీ నాటి విద్యార్థులయందు యిది చాలా లోపించినది. దీన్యారోసే అనేక విధములైన జన్మలకు మనము సరౌతున్నాము. ఋణస్తులుగా మారిపోతున్నాము. ఈ ఋణాషతితము చేత ఏవిధంగా మనకు జన్మలబ్బిస్తుందో చెప్పటానికి వీలుకాదు. అవసరమైనప్పుడు తప్ప అన్యసమయములందు యితరుల యింటియందు భుజించరాదు. నామిత్రుని యింటియందున్నాను కదా అని పది దినములో పదహైదు దినములో తిష్టవేసుకొని వుండరాదు. నీమిత్రుడే వాని తల్లితండ్రులపైన ఆధారపడి వుంటున్నాడు. అతనికే స్వాతంత్ర్యము లేదు. అట్టి పరిస్థితుల యందు మిత్రుడు మిత్రుడని వారి యింటియందు పోయి కూర్చుని భోంచేయటం మంచిదికాదు. మిత్రుడు సంపాయించినట్టిది కాదిది. మిత్రుని తల్లితండ్రులు సంపాదించినట్టిది. తల్లితండ్రుల సంపాదన పుత్రులకు మాత్రమే అధికారమున్నదిగాని అన్యులకు లేదు. అలాంటి పరిస్థితుల లోపల నిత్యాని త్యవిషయపరిశీలన చేయకుండా మనము అన్యుల యింటియందు పోయి కూర్చుంటుంటాము. ఇది విద్యార్థులకు సరియైన అభ్యాసము కాదు. కనుక అపరిగ్రహమనేది అత్యవసరము. పత్రమో పుష్పమో ఫలమో తోయమో యేచిన్నదానినైనా మనము యితరులకు అర్పించటానికి సిద్ధంగా వుండాల. కాని యితరులనుంచి అందుకోటానికి ఏమాత్రము సిద్ధంగా వుండకూడదు. ఇవి యమము యొక్క మానవతా విలువలు.

ఇంక నియమములో ఐదు నియమములుంటున్నాయి. మొదటిది శౌచము. రెండవది తపస్సు. మూడవది సంతోషము. నాల్గవది స్వాధ్యాయము. ఐదవది ఈశ్వర ప్రణిధానము. శౌచమనేది రెండు విధములుగా వుంటుందాది. బహిశ్శౌచము, అంతశ్శౌచము అని. బాహ్యంగా మనము పరిశుద్ధము కావాలంటే జలము చేత పరిశుద్ధమవుతున్నాము. ఈ పరిశుద్ధమనేది కేవలము దేహ పరిశుద్ధి మాత్రమే కాదు. నిత్యజీవితములో అనుభవించే ప్రతి పదార్థము కూడను పరిశుద్ధముగా వుంటుండాలి. ధరించే వస్త్రములు కాని పరుండేటి పరుపులుగాని వుపయోగించే గ్రంథములుగాని, నివసించే గృహముగాని సర్వము కూడను పరిశుద్ధముగా వుంటుండాలి. శరీరములో సర్వభాగములు పరిశుద్ధముగా వుంటుండాలి. అందుకోసమే నిత్యము తెల్లవారి లేచిన తక్షణమే పండ్లు తోముకోటం అన్నివిధాలా

103098904

నోరు కడుక్కోవటం, ముఖము కడుక్కోవటం యీ విధమైన కర్మలంతా ఆరోగ్యనిమిత్తమై యేర్పడినవే కాకుండా ఆనందము నిమిత్తము యేర్పడినవని మనము గుర్తించాలి. మన పరిసర ప్రాంతములు కూడను పరిశుద్ధముగా వుంచుకోటానికి తగిన కృషి చెయ్యాలి. ఇంక అంతశ్శుద్ధి. రాగద్వేషముల చేత మనసు మలినమవుతున్నది. దుష్టభావములు ప్రవేశించటంచేత మనసు మరింత మలినమవుతున్నది. కల్మషమైన మనస్సునందు పరిశుద్ధమైన భావములు యేమాత్రము కూడను ఆవిర్భవించవు. కనుక మనసును పరిశుద్ధముగావించుకునే నిమిత్తమై ప్రేమ, దయ, సహనము, సానుభూతి యిత్యాది పవిత్ర భావముల మనము పెంచుకోవాలి.

ఇంక రెండవది తపస్సు. తలక్రిందపెట్టి కాళ్ళపైన పెట్టి యేదో ఒక విధమైన ఆసనము వేయుటం మాత్రం కాదు. త్రికరణ శుద్ధిగా నీవు ఆశించిన లక్ష్యాన్ని పొందే నిమిత్తమై నిరంతరము దానిని చింతన గావించటము. అట్టి తాపమే తపస్సుగా మారుతుంది. నేను ఫలాని లక్ష్యాన్ని సాధించాలి అని నిరంతరము సర్వకాల సర్వావస్థలయందు కూడను దానిని స్మరిస్తూనే వుంటుండాలి.. కనుకనే సతతం యోగినః అన్నారు.. నిర్గుణ నిరాకార స్వరూపమైన ఆత్మతత్వాన్ని పొందే నిమిత్తమై మనం పరితపించాలి. అట్టి పరితాపమే తపస్సుగా మారుతుంది. మనస్సునందు తలచిన దానిని, మాటలో చెప్పిన దానిని క్రియలో ఆచరించి క్రియలో ఏకత్వాన్ని అనుభవించాలి. ఇదియే త్రికరణ శుద్ధి. అదే భగవత్ప్రీతి. ఇట్టి తపస్సుచేత నిర్గుణ నిరాకారమైన పరతత్వాన్ని పొందటానికి అవకాశముంటుంది. గ్రామమును వదిలి అడవులకు చేరి యేదో ఆకులలములు మేసి జీవితమును వ్యర్థము గావించటము తపస్సు కాదు. మనలో వుండిన దుర్భావముల దూరము చేయుటమే తపస్సు.

ఆస్తి ఆలి వీడి అడవికేగుట కాదు
భావమందు దుర్భావములు వీడుటే
యోగమగును అదియె త్యాగమగును.

ఇట్టి పవిత్రమైన భావముల చేత హృదయ శుద్ధిగావించుకోటమే తపస్సు.

ఇంక సంతోషము. సంతోషమనేది ఎప్పుడు వస్తుంది.? తృప్తి కలిగినప్పుడే మానవునికి సంతోషము లభిస్తుంది. దురాశలు పెరుగు కొలది మనకు అసంతృప్తియే అభివృద్ధి అవుతుంది. విచారము కలిగిస్తుంది. కనుకనే వున్నదానిచే మనము తృప్తి పడాలి. కలిగిన దానిచే ఆనందాన్ని అనుభవించాలి. మితిమీరిన కోరికలు కోరరాదు. మన సంతృప్తిగా వుండినప్పుడే మనకు ఆనందము లభ్యమవుతుంది. He who has much satisfaction is the richest man, he is a satisfied man. కనుకనే మనము తృప్తిగా వుంటుండాలి. ఆ తృప్తి చేతనే మనకు ఆనందము లభిస్తుంది. ఇంక నాల్గవది స్వాధ్యాయము. స్వాధ్యాయ మనగా కేవలము వేదమును అధ్యయనము చేయుటమే కాదు.

భగవద్గీత, ఉపనిషత్తు, బ్రహ్మసూత్రము ఇత్యాది ప్రస్థాన త్రయము కూడను మనము వుచ్ఛరిస్తూ వుండాలి. పవిత్రమైన మతగ్రంథములు కూడను పరిచయం చేసుకోవాలి. ఏదో ఒక పవిత్రమైన గ్రంథమును చదువుతూ వుండాలి. తద్వారా మన మనస్సులో చేరిన మాలిన్యాన్ని కొంత తీర్చుకోటానికి వీలౌతుంది. ఇంక ఐదవది ఈశ్వరప్రణిధానము. మనము ఏమి చేసినప్పటికిని భగవత్ప్రీతికరమైన కర్మలు ఆచరించాలి. నేను చేసిన పని భగవత్ప్రీతికరమైనదా కాదా? ఈ కర్మల చేత భగవంతుడు తృప్తి నొందునా లేదా? అని ప్రతి కర్మయందు విచారణ సలిపి భగవత్ప్రీతికరమైన కర్మలనే ఆచరించాలి. భగవంతుడనగా నీ కాన్షన్స్. నీ ఆత్మ తృప్తి లేనటువంటి కార్యములు యేమాత్రము చేయరాదు. నీయొక్క హృదయమే నిన్ను అన్ని విధాలుగా శిక్షిస్తూ వుంటుంటి. అది తృప్తికరమైన పని యేకాకుండిన నీ మనసే నిన్ను నిందిస్తుంది. నీ ఆత్మ తృప్తిగా నీవు చేసే పనులయందు సరియైన భావాన్ని పెంచుకోవాలి. దీనినే వేదాంతమునందు సర్వకర్మ భగవత్ప్రీత్యర్థం అన్నారు. నీకు ప్రీతికరమైన కర్మలు ఆచరించినప్పుడే నీకు అది శుభమునందిస్తుంది. ఇటు యమనియమములు రెండు పాటించినప్పుడే చతుర్విధ పురుషార్థములు సార్థకము గావించుకున్నవారమవుతాము. శమదమాదిసత్కర్మలను ఆచరించినవారమవుతాము.

ఈనాటి విద్యార్థులయందు యీ యమనియమములనే మానవతా విలువలు యేమాత్రము కనుపించటంలేదు. కనుకనే యీనాటి విద్యార్థుల హృదయమంతా మాలిన్యముతో నిండి వుంటుండాది. విద్యార్థులు పవిత్ర హృదయులు కావాలి. భవిష్యత్ పౌరులుగా తీర్చిదిద్దుకోవాలి. దేశము యొక్క మంచి చెడ్డలన్నియు విద్యార్థులపైనే ఆధారపడి వుంటున్నాది. సర్వరంగములయందు కూడను విద్యార్థులే రాణించాలి. నైతిక, భౌతిక, ధార్మిక, ఆధ్యాత్మిక, లౌకిక విజ్ఞానములందు విద్యార్థుల ప్రభావాన్ని పవిత్రమైన రీతిలో తీర్చిదిద్దుకోవాలి. శమదమాది కర్మలు కూడను మనము ఆచరించటానికి ప్రయత్నించాలి. శమము అనగా మనోబుద్ధులను నిగ్రహించి వ్యవహారములను అదుపులో వుంచుకోటానికి ప్రయత్నించాలి. ఇవి అంతరింద్రియముల యొక్క ప్రభావము. అంతరింద్రియముల ప్రభావమును అరికట్టినప్పుడే బహిరింద్రియములు సహజముగా మన అదుపులో వుంటుంటాయి. కర్మేంద్రియ జ్ఞానేంద్రియములు బహిరింద్రియములు. మనము చూచేదంతా మంచిదిగా చూడాలి. చెడ్డది చూడకూడదు. వినేవి మంచిని వినాలిగాని చెడ్డ వినకూడదు. పలికే పలుకులన్ని మంచి పలుకులే పలకాలిగాని బాధించే పలుకులు పలకరాదు. తలచే తలపులు కూడను మంచివిగానే వుంటుండాలి కాని చెడ్డ తలపులు మనలో ఆవిర్భవించరాదు. చేసే పనులన్నీ మంచి పనులుగానే వుంటుండాలి. పదిమందికి ఆదర్శవంతమైన పనులుగా వుంటుండాలి. ఇది దమము యొక్క ప్రభావము. అదే. See no evil. See what is Good. Hear no evil hear what is good. Talk no evil, talk what is good. Think no evil, think what is good. DO no evil, do what is good. This is the way to GOD.

103098906

దమనమనే దాంట్లో యింద్రియముల పవిత్రత యింత ఘాటుగా వుండటం చేతనే మానవత్వము దివ్యత్వముగా మారటానికి అవకాశం ఏర్పడుతుంది. ఇలాంటి పవిత్రమైన గుణములను విద్యార్థులు పెంచుకోవాలి. అప్పుడే మానవత్వమనేది మనలో ఆవిర్భవిస్తుంది. మానవ సమాజములో ప్రేమ బీజములు నాటి, సహన ప్రసూనములు వికసింపజేసి, శాంతి ఫలములు సమాజమునకందించటమే విద్యార్థుల యొక్క ప్రభావము. విద్యార్థుల వున్నచోటు ప్రశాంతమైన వాతావరణము అభివృద్ధి గావించాలి. కానీ యీనాడు దానికి విరుద్ధంగా వుంటుండాది. ఎక్కడ అశాంతియో, ఎక్కడ అలజడియో అక్కడ విద్యార్థులున్నారనేది అర్థమవుతుంది. కనుక విద్యార్థులు చేరినచోటు, విద్యార్థులు వున్నచోటు ప్రశాంతమైన వాతావరణాన్ని అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. ఇలాంటి బుద్ధులను, యిలాంటి భావములను, యిలాంటి సిద్ధులను అందించటమే విఘ్నేశ్వరుని ప్రభావము. విఘ్నేశ్వరునికి చదువుల దేవుడని పేరు. ఇతను బుద్ధి సిద్ధులను అందించేవాడు. బుద్ధి అనగా పవిత్రమైన నిర్మలమైన భావము. నిత్యానిత్య విషయ పరిశీలనా తత్వము. ఈ జగత్తులో ఏది సత్యము ఏది అసత్యము. ఏ వ్యక్తిగాని, ఏ వస్తువుగాని, ఏ విషయముగాని క్షణక్షణమునకు మార్పు చెందునదే. శాశ్వతమైన వస్తువుగాని, శాశ్వతమైన వ్యక్తిగాని, శాశ్వతమైన విషయముగాని జగత్తులో మనకు కానరాదు. నిత్యసత్యమైనది ఒక్క ఆత్మతత్వము తప్ప అన్యము కాదు. అక్కడే నిత్యానిత్య విషయ పరిశీలన మనం చెయ్యాలి. ఇహ పరముల యందు సుఖములు పొందటానికి యేమాత్రము అభిలషించరాదు. ఇహ సుఖమనేది కేవలము క్షణభంగురము. ఇవన్నీ కదలిపోయే మేఘముల వంటివి. కనుకనే శంకరులు 'మాకురు ధన బల యౌవన గర్వం, హరతి నిమేషాత్ కాల సర్వమ్' అన్నారు. ఇవంతా క్షణములోపల కదలిపోయేవి. మనం యవ్వనమని అనుకుంటుంటే వార్థక్యము ప్రారంభిస్తున్నది. బాల్యమని అనుకుంటుంటే యవ్వనం ప్రవేశిస్తున్నది. ఇవన్నీ అనుకున్నంతకాలం మనము అనుభవించటానికి ప్రయత్నించటం లేదు. ఈ విధంగా క్షణక్షణమునకు మారుతుండే యీ ఇహమునందు నిత్యసత్యమైన జీవితాన్ని గడపటం అసాధ్యం. పోనీ పరమునందైనా ఆనందాన్ని అనుభవిస్తామంటే 'క్షీణే పుణ్యే మర్త్యలోకం విశంతి'. అది కూడను శాశ్వతం కాదు. ఎలక్షన్లకు నిల్చిన వ్యక్తి ఏ ఐదు సంవత్సరముల మాత్రమే అసెంబ్లీకి పోతుంటాడు. ఒక్కొక్క సంవత్సరము తరిగేకొలది తరిగేకొలది అతను అసెంబ్లీనుంచి వేరౌతాడు. అదే విధముగనే మనము సంపాదించిన పుణ్యధనమనేది ఖర్చు చేసుకున్నంత కాలము మాత్రమే స్వర్గప్రాప్తి మనకు లభ్యమవుతుంది. ఆ పుణ్యము క్షీణించిన తక్షణమే తిరిగి మర్త్యలోకము రావలసి వస్తుంది. ఇహసుఖముగాని, పరసుఖముగాని రెండు కూడను మనకు పెర్మనెంటు కాదు. శాశ్వతములు కావు. ఈ రెండింటికి అతీతమైన తత్వమే ఆత్మతత్వమే మన అధికార స్థానము. అదే నిర్గుణం నిరంజనం, సనాతనం, నికేతనం, నిత్య శుద్ధ బుద్ధ ముక్త నిర్మల స్వరూపిణం అదియే

103098907

నిత్యమైనది. అదియే సత్యమైనది. అదియే ఆనందము నందించేది. ఇట్టి ఆనందమును లక్ష్యము నందుంచుకొని యీ భౌతికమైన లౌకికమైన జీవితాన్ని మనము సాధ్యమైనంత వరకు ధర్మ విరుద్ధము కానటువంటి మార్గములో అనుభవించుటకు ప్రయత్నించాలి.

విద్యార్థులారా! మన జీవితమనేది చాలా విలువైనదిగా భావిస్తున్నాము. ఎప్పుడది విలువైనది అవుతుంది? మానవతా విలువలు వుండినంత వరకే దానికి విలువ. ఎప్పుడు యీ మానవతా విలువలు కోల్పోదుమో అప్పుడు మానవత్వమే కోల్పోతాము. దానికి ఏమాత్రము కూడను విలువ వుండదు. కనుక మానవతా విలువలు అనే సత్యప్రేమలను మనము అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. అదియే భారతీయ సంస్కృతి యందు సత్యంవద ధర్మంచర. ఈ రెండే మనకు సూత్రములు. ఇవే మనకు నేత్రములు. యీ రెండే మనకు శాస్త్రములు. ఇక్కడ వ్యష్టి సమిష్టి అనే రెండు తత్వములుంటున్నవి. వ్యష్టి అనగా ఏక శరీరముతో కూడిన తత్వము. ఇదియే జీవతత్వమని కూడను చెప్పవచ్చును. అనేక శరీరములతో కూడిన ఏకత్వాన్ని సమిష్టి అని చెప్పవచ్చును. ఒక్క చెట్టు చెట్టౌతుంది. వనము కాదు. ఇలాంటి అనేక వృక్షములు చేరినప్పుడే వనమౌతుంది. వృక్షమునకు వనమునకు ఎంత వ్యత్యాసమున్నదో వ్యష్టికి సమిష్టికి అంత వ్యత్యాసము వుంటుంది. ఒక యిల్లు యిల్లుగా వుంటుండాది. అనేక వందల యిండ్లు చేరినప్పుడు అది ఒక గ్రామంగా తయారౌతుంది. ఇంటికి గ్రామమునకు ఎంత వ్యత్యాసమో వ్యష్టి సమిష్టికి కూడను అంత వ్యత్యాసము. ఒక వ్యక్తి అనేది జీవ తత్వము. సమస్త ఉపాధులలో వుండిన దివ్యత్వాన్ని ఆచరించినప్పుడే అదే సమిష్టితత్వం. అదే ఈశ్వర తత్త్వము. ఇదే జీవ తత్వము. అని. ఇలాంటి వ్యష్టి సమిష్టి తత్వాలు గుర్తించుకున్నప్పుడే మానవత్వాన్ని సరియైన మార్గములో అనుభవించటానికి వీలౌతుంది.

మనం ఎన్నియో అర్థంకాని చదువులంతా చదువుతున్నాము. ఈ చదువుల వలన యేమైనా శాంతి సుఖములు అనుభవిస్తున్నామా? కొన్ని సుఖములు కలుగవచ్చు. అవి భౌతిక సుఖములు. అవి శాశ్వత సుఖములు కావు. పోనీ శాంతి నందించుచున్నదా? శాంతి అనేది లేదు. శాంతి లోయందే వున్నది. బయట వస్తువులయందు యేమాత్రము శాంతి ఆనందములు కనిపించవు. ఆనందమును అనుభవించాలనుకున్నప్పుడు మన యొక్క ఆత్మ భావాన్నే మనం అనుసరించాలి. ప్రతి మానవుడు ఆనందం ఆనందం. ఆనందం నిమిత్తమై అర్రులు చాస్తున్నారు. కాని యీ ఆనందం ఎక్కడ వున్నదనే విషయాన్ని విచారించటం లేదు. వస్తువులయందున్నదా? వ్యక్తులయందున్నదా? ఏమాత్రము లేదు. తనయందే వుంటున్నది. తనయందే వుండిన ఆత్మతత్వాన్ని బయట ప్రపంచములో వెతికినప్పుడు మనకు ఎట్లు లభ్యమవుతుంది? తనలో తాను వెతకాలి. అదియే నిజమైన విచారము. ఈ ఆనందమునకు మూలకారణమేమిటి? జగత్తు. జగత్తునకు మూలకారణమేమిటి ఒక విధమైన శక్తి. ఈ శక్తికి మూలకారణము ఏమిటి? మూలాధారమైన తత్వము.

నదే తత్ త్వమ్. తత్ అనగా అది. త్వమ్ అనగా యిది. ఇది అనేది దగ్గరున్నటువంటిది. అది దూరమున్నటువంటిది. దూరమనగా యింద్రియములకు అతీతమైనది. ఇంద్రియములకు లోబడినది, i.e., దగ్గరది. ఇంద్రియములకు లోబడినదే యీ ప్రపంచము. ఇంద్రియానికి అతీతమైనదే ఆత్మతత్త్వము. అట్టి ఆత్మతత్త్వాన్ని మనం పొందాలనుకున్నప్పుడు యీ యింద్రియములు అతీతమైన స్థాయికి తిరగాలి. అదియే ధ్యానము అన్నారు.

ధ్యానమనగా concentration కాదు. concentration అనేది senses తో కూడినది. మనం చూస్తున్నాం. చూసేది కన్నులు. వింటున్నాం. వినేవి చెవులు. పుస్తకం చదువుతున్నాం. ఈ పుస్తకాన్ని చేతిలో పట్టుకున్నాము. కన్నులతో అక్షరాలు చూస్తున్నాము. మనస్సుతో విచారణ చేస్తున్నాము. బుద్ధితో విమర్శగా విస్తున్నాము. అప్పుడే మనం పుస్తకాన్ని చదవటానికి వీలవుతున్నది. కాబట్టి ఈ కన్నులు ఈ మనస్సు ఈ బుద్ధి ఈ చేతులు యివన్నీ senses. senses తో కూడినది కాబట్టే యిది below senses. కాబట్టే concentration. ఇంద్రియములకు అతీతమైన స్థాయిలో పోయినప్పుడే మెడిటేషన్ అవుతుంది. ఇతే ఆ మెడిటేషన్ స్థాయికోసం యీ concentration స్థాయినుండి మనం మధ్యలో ఒక బోర్డరు దాటాలి. ఇది concentration. అది meditation. మధ్యలో ఒక border వుంది. అదే contemplation. ఈ contemplation క్రాస్ చేసిన తరువాతనే మనకు మెడిటేషన్ start అవుతుంది. ఈనాడు చాలామంది మెడిటేషన్ మెడిటేషన్ అని చాలామంది టైము వేస్టు చేస్తున్నారు. ఒక్కక్షణమైనా మనసును నిలుపగలుగుతున్నారా! లేదు. కూర్చుంటున్నారు అర్ధగంట ఒక గంట. ఈ విధముగా కాలము వ్యర్థము చేసే బదులు సమాజసేవ చెయ్యండి. ఎంతో హాయిగా వుంటారు. గంటసేపు నీవు కూర్చున్నావు. ఒక్కక్షణమైనా మనసు నిల్పగలిగావా? ఈ మనస్సు పిచ్చిపట్టినట్టు పరుగెత్తుతుందాది. ఈ పరుగెత్తే మనసును లాగటము - మళ్లీ పరుగెత్తటం. ఈ విధముగా అనవసరమైన క్రియలోపల కాలం ఎందుకు వ్యర్థం చేస్తున్నావు? Duty is God. నేను చేసే పనులన్నీ భగవంతుని యొక్క సేవ అనే భావంతో నువ్వు సేవ చెయ్యి. work will be transformed into worship. నీవు చేసే పని అంతా భగవంతుని పనిగా భావించు. ఇదిసరియైన మెడిటేషన్‌గా వస్తుందిగాని కన్నులు మూసుకొని కదలకుండా కూర్చున్నంత మాత్రమున మెడిటేషన్ ఎప్పటికి కాదు. ఫోటోకు మాత్రం సరిగా వుంటారు. ఇలాంటి మెడిటేషన్ పెట్టుకోటం చేతనే యీనాటి యువకులంతా మనసు యొక్క తత్వాన్ని వ్యర్థము చేసుకుంటున్నారు. ఏపని చేసినా భగవంతుని పనే. యీ విధంగా భావించు. నాదేహమే ఒక పనిముట్టు. ఈ పనిముట్టు ద్వారా భగవంతుడే యీ పని చేస్తున్నాడనే విశ్వాసాన్ని పెంచుకో. ఈ సాధన యెంతో వుపకారంగా వుంటుంది. ఆదర్శవంతంగా వుంటుంది. మెడిటేషన్ మెడిటేషన్ అనేది స్వార్థము తో కూడి వుంటుండాది. తనకు మాత్రమే తృప్తి. తన ద్వారా యితరులంతా యెంతబాధపడుతున్నారో యిది యేమాత్రము విచారించటంలేదు. స్వార్థస్వప్రయోజన

103098909

ములతో కూడిన భగవత్సేవ ఏ మాత్రము పరసేవ కాదు. స్వార్థాన్ని త్యాగము చేసి సర్వమును పరార్థంగా విశ్వసించి కర్మలు ఆచరించటమే నిజమైన ధ్యానము. దీని వల్ల time waste అవుతున్నాది. energy waste అవుతుండాది. life waste అవుతుండాది. భగవన్నామ స్మరణ చేసుకుంటూ అన్ని పనులు చెయ్యి. తద్వారా సర్వకర్మలు సార్థకమవుతాయి. భగవంతుడు ఎక్కడో ఒక్క ప్రదేశమునందు మాత్రమే లేడు. సర్వతః పాణి పాదం సర్వతోక్షి శిరోముఖం సర్వతః శ్రుతిమల్లోకే సర్వమావృత్య. ఎక్కడ చూచినా అన్నింటియందు వుంటున్నాడు. కేవలం ఒక్క ప్రదేశమునందే వుంటున్నాడని నీవు ధ్యానం చేస్తే భగవంతుని కించపరిచినట్లవుతుంది. సర్వత్ర వుండిన భగవంతుని ఒంక్కస్థాయిలో చూచుకోటం సంకుచితమైన భావము. విశాలమైన భావమును పెంచుకోవాలి. అప్పుడే మనకు విచక్షణ అనేది అభివృద్ధి అవుతుంది. తద్వారా వివేకము అభివృద్ధి అవుతుంది. వివేకము ద్వారానే మనము కొంతవరకు విశ్వత్వాన్ని గుర్తించటానికి వీలౌతుంది. ఈ నాడు విజ్ఞానమున్నది కాని వివేకము లేదు. విజ్ఞానం విరివిగా పెరిగింది కాని వివేకంతో దాన్ని విచారించటం లేదు. ఈ విజ్ఞానానికి వివేకం కూడా వుండినప్పుడే సద్వినియోగపరచటానికి వీలౌతుంది.

విద్యార్థులారా! మీరు మొట్టమొదట చేయవలసినది మీ విద్యను మీరు చక్కగా అభ్యసించండి. ఆ విద్యలలో వున్న విచక్షణను మీరు గుర్తించండి. ఇందులో వుండినదానిని ప్రాక్టికల్ లో ప్రవేశపెట్టండి. ఐదు విధములైన నాలెడ్జిలు వుంటున్నాయని ఎన్ని పర్యాయములో చెప్పాను. కాని యీనాటి విద్యార్థులంతా ఒక bookish knowledge తోనే వుంటున్నారు. ఈ బుకిష్ నాలెడ్జినుంచి కొంతమంది పైకి పోయి సూపర్‌ఫిషియల్ నాలెడ్జిలో చేరిపోతున్నారు. కాని జనరల్ నాలెడ్జి లేకపోతుండాది. డిస్క్రిమినేషన్ నాలెడ్జి అంతకంటె లేకుండా పోతున్నాది. ఇంక ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జి ఎట్లా వస్తుంది? కనుక ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జి అత్యవసరము. ఈ ప్రాక్టికల్ నాలెడ్జి లేకపోవటంచేతనే మన విద్య ఆర్టిఫిషియల్ విద్యగా వుంటుండాది. మన M.Sc boy చెప్పాడు. మనిషి సరైనవాడయినప్పుడే ప్రపంచమంతా సరియైనదవుతుంది. మనిషి మారినప్పుడే సమాజం మారుతుంది. సమాజం మంచిదైనప్పుడే దేశం మంచిదౌతుంది. దేశమంతయు వ్యక్తియొక్క గుణములపైన ఆధారపడి వుంటుండాది. వ్యక్తియొక్క గుణములు అత్యవసరంగా పెంచుకోవాలి. ఎంత బలము ఎంత తెలివి వుండియేమి ప్రయోజనము. గుణము కూడను వుంటుండాలి.

నేటి విద్యలెల్ల తెలివి తేటలు పెంచు
కొంచమైన గుణము పెంచబోదు
కోటి విద్యలుండి గుణములేకున్నచో
అట్టి విద్యలెల్ల మట్టి సుమ్మా.

గుణము లేని తెలివితేటలు ఎందుకోసం. మూడు నాలుగు డిగ్రీలు తీసుకునే బదులు ఒక్క

డిగ్రీ ఆచరణలో పెట్టుకో చాలు. అదే ఉత్తమమైన విద్య అవుతుంది. చదువు చదువంటే కేవలము గ్రంథ పరిచయము కాదు. సమాజము యొక్క సుక్షేమాన్ని మనము దృష్టియందుంచుకోవాలి. ప్రపంచమునకు ఆదర్శవంతమైన విద్యార్థులుగా మనము రూపొందాలి. అలాంటి ఆదర్శవంతమైన జీవితమే లేనప్పుడు మన విద్యల ప్రయోజనమేమి?

ఎం.ఏలు బి.ఏలు ఏర్పడ జదివియు పేరుగాంచిన పెద్దవారలైన
సంపదలుండియు సద్గుణపరులైన పుడమి కీర్తిని గన్న పుణ్యులైన
ఆయురారోగ్యము లనవరతంబుండి పరిపూర్ణ బలులగు వారలైన
జపమును తపమును సతతంబు చేయుచు వేదంబులను నేర్చు విప్రులైన
చదువు చదువు చదివి చాల వివేకియై
మగిడి తన్నెరుగడు మందమతుడు
ఎంత చదువు చదివి ఏరీతి వున్నను
హీనుడవగుణంబు మానలేడు.

తరచి చదువు చదవ తర్కవాదమెగాని
పూర్ణ జ్ఞానంబెపుడు పొందలేడు
చదువు చదువు చదివి చావంగ నేటికి
చావు లేని చదువు చదువవలెను.

తర్కము కోసమా నీవు చదువుతున్నావు? ఆర్గ్యుమెంటు కోసమా నీవు చదువుతున్నావు? వాదనవలన వైరము పెరిగిపోతుంది. 'వాదే వాదే వర్ధతే వైరమ్' అని వాదించేవారికి వైరము పెరిగిపోతుందిగాని స్నేహము కలుగదు. కనుక మనము వాదనకు ఏమాత్రము తావు ఇవ్వరాదు. సహనములో ప్రేమతో సమన్వయము గావించుకొనే విషయాన్ని గుర్తించుకోవాలి. అట్టి సమన్వయ భావమే విద్యగా విశ్వసించాలి. అనేకత్వములోని ఏకత్వాన్ని గుర్తించాలి. అప్పుడే మానవత్వములో దివ్యత్వమనేది ప్రకాశిస్తుంది. దివ్యత్వం మానవునికంటె ప్రత్యేకంగా లేదు. మానవుని యొక్క అంశమే దివ్యత్వము. దేహభ్రాంతి వుండటంచేతనే దివ్యత్వాన్ని మరచిపోతున్నారు.

పాంచభౌతికము దుర్బలమైన కాయంబు
తొమ్మిది చిల్లుల తోలుతిత్తియెగాని
కాంతి కలిగిన వజ్రఘటము కాదు
నిమిష నిమిషంబునకు నీచుటారునెగాని
పునుగు జవ్వాదులు పుట్టబోవు.

బాడీ ఒక పనిముట్టు. ఎందుకోసం వచ్చింది యీ పనిముట్టు. 'పరోపకారార్థమిదం శరీరమ్' పరోపకార నిమిత్తమై దేహమేర్పడింది. మనము సమాజసేవ చెయ్యాలి. ఆసేవ ద్వారానే మనలో ఆవిర్భవించిన ఆత్మప్రకాశము విజృంభిస్తుంది. కనుక దేహాన్ని సార్థకము గావించుకొని మనసు యొక్క మాలిన్యాన్ని నిర్మూలనం గావించి దివ్యత్వమనే

ఆత్మతత్వములో మన జీవితాన్ని అంకితం చేసి మానవత్వం సార్థకం గావించుకోవాలి. 'కర్మానుబంధీని మనుష్యలోకే' కర్మ చేతనే కూడింది యీ దేహము. కర్మకాయంతోనే చెయ్యాలి. ఈ కాయ కర్మల చేతనే కాలాన్ని పవిత్రం చేసుకోవాలి. కాల కర్మ కాయ కారణములు పవిత్రమైనప్పుడే కర్తవ్యం చక్కగా జరుగుతుంది. దేశకాల పరిస్థితుల ప్రభావాలను మనము గుర్తించి వర్తించాలి. వినయ విధేయతలు విద్యార్థులకు అత్యవసరము. పెద్దలను గౌరవించాలి. తల్లితండ్రులను ప్రేమించాలి. గురువులకు శుశ్రూష గావించాలి. తోటి మానవులతో కలసి మెలసి తిరగాలి. ఆ యూనిటీ వల్లనే ఒక విధమైన ప్యూరిటీ యేర్పడుతుంది. ఆ ప్యూరిటీ వల్లనే డివినిటీ ఏర్పడుతుంది. యూనిటీ లేకుండా మనకు ప్యూరిటీ రాదు. యూనిటీ లేనిదగ్గర యేమిటి సాధ్యవుతుంది. ఎనిమిటీకి మనము యేమాత్రము అవకాశము ఇవ్వరాదు. ఈ యమ నియమములనే పదిసూత్రములను మనము చక్కగా పాటించుకుంటే మానవత్వమనేది మనలో యెంతైనా అభివృద్ధి అవుతుంది. అహింస, సత్యము, అస్తేయము, బ్రహ్మచర్యము, అపరిగ్రహము యీ ఐదింటిని మనము ఆచరిస్తేచాలు. ఎవ్వరినీ నొప్పించరాదు. ఎవరినీ బాధించరాదు. సాధ్యమైనంతవరకు నీలో నీవు అరికట్టుకొని నీ దానిని నీవు నిగ్రహించుకొనుటకు ప్రయత్నించు. పరుల వస్తువులను యేమాత్రమూ ఆశించ వద్దు. నీకు కావలసివస్తే దైవాన్ని ప్రార్థించు. దైవంపైన నీకు సర్వాధికారము వుంటుంది. అంతేకాని మానవునికి మాత్రము చేయి చాచకు. ఇదియే విద్యార్థులు ప్రధానముగా గుర్తించవలసిన విషయము. మీ శక్తిపైన మీరాధార పడండి. మీ కర్మలపైన మీరు ఆధార పడండి. సోంబేరులు కాకూడదు. తద్వారా మనలో ఎన్ని విధములైన దుర్గుణములో ప్రవేశిస్తాయి. మనం నిరంతరము పనిలో ప్రవేశించాలి. వర్క్. వర్క్. వర్క్. కర్మకాంక్షను మనము ఆశించటానికి కర్మానుబంధులైనందుకు కర్మదీక్షను వహించాలి. అప్పుడే మనకు ఉత్సాహకరమైన హృదయము వుప్పొంగుతుంది. దైవప్రేమ చేత, దివ్యమైన భావము చేత జీవితమంతా పవిత్రంగా విశ్వసించాలి.

విద్యార్థులారా! భజన, భజన అని యీ భజన ఏవిధమైన ఫలితము లేనిదిగా మీరు భావించరాదు. భజనలో వుండిన ఆనందము, భజనలో వుండిన సౌఖ్యము మరి దేనిలో మనకు లభ్యము కాదు. ఈ భజన అనేది మన జీవితానికి ఒక భోజనము. నిరంతరము భగవద్భజన చేసుకుంటుంటే జీవితమనేది యెంతో ఆనందమయంగా వుంటుంది. జయదేవుడు, గౌరాంగుడు, తుకారాం వీరందరు భజన చేతనే జీవితాన్ని సార్థకము గావించుకున్నారు. ఏ ధ్యానము చేతనో, ఏ జపము చేతనో ఎవరు ముక్తిని పొందినవారు కనుపించటం లేదు. కనుక నవవిధములైన మార్గములన్నీ కూడను భగవంతుని యొక్క చింతనలే.

శ్రవణం కీర్తనం విష్ణోస్మరణం పాదసేవనం
అర్చనం వందనం దాస్యం సఖ్యమాత్మ నివేదనం.

ఈ నవవిధమైన మార్గములు ఆగమ్యాన్ని చేర్చే మార్గములే. ఎన్ని చదువులు చదివినప్పటికిని భగవంతుని చింత మీరు మానకూడదు. భగవద్విషయమనే దాంట్లో అలక్ష్యం చేయటం

చేతనే మనలో అనేక రకములైన అశాంతులు కలుగుతూ వున్నాయి. మన భజన ప్రపంచానికి కూడను శాంతి నందిస్తుంది. భజన లోకాస్సమస్తా సుఖినోభవంతు అనే భావంతో చెయ్యాలి. లోకమంతా సుక్షేమంగా వుండాలని ఆశించాలి. అప్పుడే మనలో పవిత్రమైన భావము అభివృద్ధి అవుతుంది.

విద్యార్థులారా! మీలో ఆవేశించే దుర్భావములను, దుర్గుణములను, దురాలోచనలను దూరం చేసుకొటానికి ప్రయత్నించండి. అదే మీ మానవత్వాన్నంతా నిర్మూలనం చేస్తుండాది. ఎన్ని చదువులుంటుండి కూడను మానవత్వం లేకపోతే జీవితం వ్యర్థమే. నేను మానవుడు, నేను మానవుడు అనేది అర్థసత్యం మాత్రమే అని చెప్పాను. రెండవ అర్థసత్యం నేను పశువు కాదు. నేను పశువు కాదు. నేను పశువు కాదు. ఈ రెండు చేరినప్పుడే మన మానవత్వము సార్థకమవుతుంది. I am not animal. I am not animal. ఈ రెండింటిని మనం చేర్చుకోవాలి. నువ్వు man అని అనుకుంటున్నావు. పశువుగా ప్రవర్తిస్తున్నావు. నీవు man అనుకున్నప్పుడు man గా నీవు ప్రవర్తించాలి. దుర్భావములకు దుశ్చింతలకు యేమాత్రము అలవాటు కాకూడదు. పవిత్రమైన జీవిని పొందాలనుకున్నప్పుడు హృదయములోపల భగవచ్చింతన జరపాలి.